

Arrest

nr. 284 465 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LINCAUTAN
Louizalaan 146
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 8 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat V. LINCAUTAN en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden een aanvraag in om machtiging tot verblijf in het kader van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit).

1.2. Op 8 juli 2022 werden de bestreden beslissingen tot weigering van machtiging tot verblijf afgeleverd.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN MACHTIGING TOT VERBLIJF

Mevrouw/Mijnheer

N: M.

voornaam : D.

geboortedatum : (...)1986

geboorteplaats: Leningrad

nationaliteit : Russische Federatie

Krachtens de artikelen 57/29. § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2. van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 08.07.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. In het kader van deze aanvraag legde u een geldig Russisch paspoort voor met nr *, en een tijdelijke verblijfskaart voor Oekraïne nr *. Uw echtgenote. E.K. heeft eveneens een weigering mogen ontvangen op haar aanvraag tot tijdelijke bescherming.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Vermits u noch over de Oekraïense nationaliteit beschikt, noch kan aantonen dat u vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen.”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN MACHTIGING TOT VERBLIJF

Mevrouw/Mijnheer

N.: K.

voornaam : E.

geboortedatum : (...)1987

geboorteplaats : loermunsk

nationaliteit : Russische Federatie

En kinderen

M.A. (Russisch Paspoort *)

M.M. (Russisch Paspoort *)

Krachtens de artikelen 5119. § 1 en 57/30. § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2. van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG. en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 08.07 2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. In het kader van deze aanvraag legde u een geldig Russisch Paspoort voor met nr * en een Oekraïense tijdelijke verblijfskaart nr *. Uw echtgenoot M. D. maakt eveneens voorwerp uit tot weigering van de tijdelijke beschermingsmaatregel.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u noch over de Oekraïense nationaliteit beschikt, noch kan aantonen dat u vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een geldige permanente

verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is *“genomen uit de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginselen evenals het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”* en luidt als volgt:

“DOORDAT de bestreden beslissing stelt dat Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u noch over de Oekraïense nationaliteit beschikt, noch kan aantonen dat u voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verblijft op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen.

TERWIJL Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan volgende bepaald:

De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven; b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten; c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen,, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

EN TERWIJL in het mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot verstelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (2002/C 126/01) heeft Commissie de lidstaten sterk aangemoedigd om te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden , met namen tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht.

EN TERWIJL in hetzelfde mededeling uitdrukkelijk wordt bepaald dat aan alle kinderen die het Oekraïense conflict ontvluchten, moeten volledige bescherming en snelle toegang tot hun specifieke rechten worden geboden.

EN TERWIJL bij alle maatregelen en beslissingen die met betrekking tot kinderen moeten worden genomen, moet het belang van het kind vooropstaan.

EN TERWIJL het rechtszekerheidsbeginsel onder meer inhoudt dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een bepaalde standvastigheid van het bestuur.

EN TERWIJL het vertrouwensbeginsel inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar of anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen te misleiden.

EN TERWIJL de Raad van State het vertrouwensbeginsel omschrijft als: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan"

EN TERWIJL het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid, die ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burgers geeft of oplegt, wat ze de andere burgers niet geeft of oplegt. Het verschil in behandeling mag zich daarenboven niet op een deugdelijke of aanvaardbare reden steunen. De vergelijkbare gevallen dienen aldus gelijk te worden behandeld.

ZODAT de bestreden beslissing de in het eerste middel aangehaalde bepalingen schendt.

Toelichting bij het eerste middel

1.- Verzoekers beriepen zich bij zijn aanvraag tot tijdelijke bescherming op de bepalingen Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 en eveneens artikel 7, lid 1 van Richtlijn 2001/55/EG.

In het mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot verstelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (2002/C 126/01) heeft Commissie de lidstaten sterk aangemoedigd om te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met namen tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net voor die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.

Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.

Ook de lidstaten zouden baat hebben bij het verlenen van tijdelijke bescherming vanwege de eenvoud van de procedure, hetgeen ook het risico van overbelasting van het asielstelsel verder beperkt.

Dat bij alle maatregelen en beslissingen die met betrekking tot kinderen moeten worden genomen, moet het belang van het kind vooropstaan.

Heden stelt de bestreden beslissing letterlijk, in strijd met voorgaande aanbeveling van de Commissie.

Op grond van het vertrouwensbeginsel dienen de gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, evenwel te worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen te misleiden.

Vertrouwen kan worden gewekt doordat het bestuur inlichtingen of informatie verstrekt aan de burger. Deze laatste moet kunnen vertrouwen op de deskundigheid en de degelijkheid van het bestuur en dient ervan op aan te kunnen dat de door het bestuur verstrekte inlichtingen correct zijn. Vertrouwen kan daarenboven worden ontleed aan een bestendig gevolgde bestuurspraktijk of een vast beleid. Als een praktijk eenmaal vast is geworden, mag de burger er in de regel op vertrouwen dat die ook in zijn geval zal worden gevolgd.

Het bestuur kan het vertrouwen van de burger eveneens wekken door middel van beloften of individuele toezeggingen, waarvan de specificiteit doorgaans tot een snelle binding van de kant van het bestuur leidt, mits zij op een voldoende ondubbelzinnige wijze geschieden.

In casu konden verzoekers erop vertrouwen dat zij onder het beschermingsstatuut vallen nu vaststaat dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en in huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren. Sammy Mahdi wekte immers in zijn hoedanigheid van staatssecretaris voor Asiel en Migratie een dergelijk legitiem vertrouwen, door meermaals te stellen dat zij die (permanent) verbleven in Oekraïne en niet veilig kunnen terugkeren naar het land van herkomst, recht hebben op tijdelijke bescherming. 3 Er worden zelfs voorbeelden gegeven van gelijkaardige situaties: een vrouw -in Oekraïne geboren- die niet veilig kan terugkeren naar Wit-Rusland, haar land van herkomst. Verzoekers verbleven duurzaam in Oekraïne en mevrouw heeft Oekraïense origine. De verzoekers moeten bijgevolg kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn en op uitspraken gedaan door de bevoegde staatssecretaris.

Dit vormt daarnaast een ongelijke behandeling.

Bij het gelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur kan worden gesteld dat het niet vereist is dat het bestuur op een gelijke wijze handelt, maar vooral dat het een consistent en redelijk beleid voert. De overheid mag aldus niet willekeurig en onredelijk handelen.

In casu worden evenwel bepaalde aanvragen tot tijdelijk bescherming wél op basis van de criteria van de richtlijn onderzocht en andere aanvragen niet. Dit vormt eveneens een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Bovendien blijkt dat de bestreden weigering ingegeven is door het feit verzoekers geen permanente verblijfsvergunning -die overeenkomstig het Oekraïens recht werd afgegeven- kunnen voorleggen. Nochtans moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan om de bestaande bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht. De Belgische overheid kiest er klaarblijkelijk resoluut voor dit niet te doen, maar motiveert hierbij niet waarom mensen met een permanente verblijfsvergunning wel, en mensen met een tijdelijke verblijfsvergunning geen recht hebben op de tijdelijke bescherming. Door dit willekeurig onderscheid te maken tussen vergelijkbare situaties, schendt zij het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers beschikken daarenboven over het vereiste belang bij het middel, aangezien verzoekers zich beroepen op de bepalingen en aanbevelingen van de betreffende richtlijn en uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Het middel is gegrond.”

Het tweede middel is “genomen uit de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur” en wordt als volgt uiteengezet:

“DOORDAT de bestreden beslissing stelt dat: Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u nog over de Oekraïense nationaliteit beschikt noch kan aantonen dat u voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verblijft op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen”.

TERWIJL in het mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot verstelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (2002/C 126/01) heeft Commissie de lidstaten sterk aangemoedigd om te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden , met namen tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht.

EN TERWIJL in hetzelfde mededeling uitdrukkelijk wordt bepaald dat aan alle kinderen die het Oekraïense conflict ontvluchten, moeten volledige bescherming en snelle toegang tot hun specifieke rechten worden geboden.

EN TERWIJL artikel 22bis, lid 4 van de Grondwet bepaalt dat bij alle maatregelen en beslissingen die met betrekking tot kinderen worden genomen, het belang van het kind voorop moet staan.

EN TERWIJL het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer het bestuur een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

EN TERWIJL het motiveringsbeginsel inhoudt dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn. Zo moeten de overwegingen duidelijk zijn, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door stukken van het administratief dossier.

EN TERWIJL artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet bepaalt; "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel een zorgvuldig onderzoek en voorbereiding van de beslissing veronderstelt, met een behoorlijke feitengaring en voorlichting.

Toelichting bil het tweede middel

1.- De bestreden beslissing bepaalt dat verzoekers niet voldoen aan de bepaling Artikel 2 van het uitvoeringbesluit (EU) 2022/382.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.⁸ De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven en duidelijk negeert aanbevelingen van de Commissie. Verwerende partij past met andere woorden de richtlijn tijdelijke bescherming op inclusieve wijze en dat zij daarbij de beginselen van het internationale recht en het EU-recht inzake nondiscriminatie schendt.

Aldus diende verwerende partij aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van verzoekers weldegelijk te onderzoeken. Minstens dient uit de motivering van de bestreden beslissing te blijken dat verwerende partij wel degelijk de belangen van de kinderen heeft overwogen of dat de verwerende partij deze stelling om een of andere reden niet wenste onderzoeken. In het laatste geval dient uit de bestreden beslissing te kunnen worden afgeleid om welke reden de verwerende partij het onderzoek overbodig zou hebben geacht. Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de verwerende partij met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden. Uit de bestreden beslissingen dient eveneens minstens in het negatieve geval doorverwijzing zijn naar de asielpprocedure immers bepaald de mededeling van de Commissie uitdrukkelijk het volgende:

"Indien een persoon niet in staat is de relevante documenten over te leggen en de lidstaten niet snel anderszins kunnen bepalen of de betrokkene recht heeft op tijdelijke bescherming of op passende bescherming uit hoofde van het nationale recht, stelt de Commissie voor de betrokkene door te verwijzen naar de asielpprocedure. Ook personen die verklaren dat zij niet veilig naar hun land/regio van oorsprong kunnen terugkeren, maar waarbij de procedure om te bepalen of zij recht hebben op tijdelijke bescherming of op passende bescherming uit hoofde van het nationale recht te ingewikkeld wordt, moeten in ieder geval naar de asielpprocedure worden doorverwezen."

Een dergelijk onzorgvuldig onderzoek en voorbereiding van de beslissing maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit. De motivering van de beslissing is daarenboven duidelijk niet-afdoende.

Bij elke beslissing die het kind aangaat, moet het belang van het kind de eerste overweging zijn. Uit de omstreden beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf blijkt echter op geen enkele wijze dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook maar enig belang van de kinderen in overweging heeft genomen. Door geen motieven geven die de beslissing ten aanzien van de kinderen rechtvaardigen, worden de materiële en de formele motiveringsplicht geschonden, en bovendien schendt men hiermee artikel 22bis, lid 4 van de grondwet.

Het is bovendien duidelijk dat de kinderen er alle belang bij hebben om in een veilige omgeving op te groeien, en dat de Russische Federatie die veilige omgeving niet kan bieden. Ze zouden er immers beschouwd worden als de kinderen van Oekraïners. Voorts kennen ze het land en zijn gebruiken niet, hebben er geen vrienden en kunnen ze niet spreken over de traumatische gebeurtenissen in Oekraïne door de strenge Russische wetgeving.

Verzoekster is van oordeel dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd inzake de werkelijke situatie van verzoekers en dat werd nagelaten om hun specifieke kwetsbaarheid afdoende in rekening te brengen. Verwerende partij heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, en heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het belangen van de kinderen.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. Gelet op hun verknochtheid, worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat, waar verzoekers een paar dagen voor de terechtzitting nog nieuwe stukken hebben overgemaakt aan de Raad, deze stukken dateren van na de besteden beslissingen en niet voor de eerste keer kunnen worden ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet eerder aan verweerder werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De bestreden beslissingen weigeren de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers in toepassing van de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit).

Artikel 57/29, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.”

Artikel 57/30, §1 van dezelfde wet bepaalt de modaliteiten van de op grond van de voormelde bepaling verleende machtiging.

Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit bepaalt:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) Staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) Gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

[...]”

Artikel 7 van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten

voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn) bepaalt:

“1. De lidstaten kunnen andere categorieën ontheemden dan die welke onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

2. [...]”

Verweerder stelt vast dat vermits verzoekers noch over de Oekraïense nationaliteit beschikken (zie artikel 2, eerste lid Uitvoeringsbesluit), noch kunnen aantonen dat ze vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht werd afgegeven (zie artikel 2, tweede lid van het Uitvoeringsbesluit), zij niet vallen onder de in het Uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen.

Verzoekers betwisten niet dat zij niet beschikken over de Oekraïense nationaliteit en dat zij geen permanente Oekraïense verblijfsvergunning hadden. Zij menen echter dat verweerder, op basis van hun tijdelijke Oekraïense verblijfsvergunning, hen toch een machtiging tot verblijf op grond van het Uitvoeringsbesluit had moeten toekennen.

Waar verzoekers betogen dat verweerder de mededeling van de Europese Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan negeert, wijst de Raad er vooreerst op dat deze mededeling niet juridisch bindend is. De Raad brengt in herinnering dat volgens artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit dit besluit van toepassing is op personen die “sinds” 24 februari 2022 ontheemd zijn. Verzoekers stellen dat de Commissie de lidstaten sterk aanmoedigt om te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort vóór 24 februari 2022 zijn ontvlucht. Verzoekers' aanvragen zijn echter geweigerd omdat zij niet de Oekraïense nationaliteit hebben en slechts over een tijdelijke Oekraïense verblijfsvergunning beschikken en dus niet omdat zij Oekraïne vóór 24 februari 2022 hebben verlaten. Verzoekers' betoog is alleen al om die reden niet dienstig. Verder moet erop worden gewezen dat het volgende wordt gesteld:

“In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”

De in de punten 1 en 2 genoemde personen zijn:

“(1). Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;

(2). staattozen of onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige Oekraïense vluchtelingenbescherming genoten en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;”

Verzoekers zijn noch Oekraïense onderdanen, noch tonen zij aan dat zij in Oekraïne internationale bescherming of een gelijkwaardige Oekraïense vluchtelingenbescherming genoten zodat zij zich ook om die reden niet kunnen beroepen op deze mededeling.

In de mate dat verzoekers alluderen op het feit dat in de mededeling van de Europese Commissie wordt aangemoedigd om de tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de richtlijn uit te breiden naar onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren (zie ook artikel 2, derde lid van het Uitvoeringsbesluit), kunnen zij hieruit nog geen recht op tijdelijke bescherming ontleen uit hoofde van het Uitvoeringsbesluit. De mededeling en artikel 7 van de richtlijn,

evenals artikel 2, derde lid van het Uitvoeringsbesluit, spreken immers over 'kunnen', wat dus geen verplichting impliceert voor de lidstaten om de tijdelijke bescherming uit te breiden. Uit niets blijkt dat België de Raad van de EU en de Europese Commissie onverwijld in kennis heeft gesteld dat ze gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid uit artikel 7, eerste lid van de richtlijn. In die optiek was verweerder er niet toe gehouden om te motiveren waarom personen met een permanente verblijfsvergunning wel, en personen met een tijdelijke verblijfsvergunning geen recht hebben op de tijdelijke bescherming, zoals verzoekers voorhouden. Waar verzoekers menen dat het willekeurig onderscheid dat wordt gemaakt tussen vergelijkbare situaties het gelijkheidsbeginsel schendt, merkt de Raad op dat dit onderscheid wettelijk voorzien is en verzoekers' betoog dus neerkomt op wetskritiek.

Verzoekers voeren daarnaast de schending van het vertrouwensbeginsel aan en verwijzen naar het legitiem vertrouwen dat is gewekt door uitspraken van de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie Sami Mahdi die meermaals zou hebben verklaard *"dat zij die (permanent) verbleven in Oekraïne en niet veilig kunnen terugkeren naar het land van herkomst, recht hebben op tijdelijke bescherming"*. Verzoekers konden er immers niet vanuit gaan dat zij onder deze situatie vallen, aangezien er sprake is van derdelanders met een permanent verblijfsrecht in Oekraïne. In het artikel dat zij zelf bijvoegen wordt overigens uitdrukkelijk gesteld dat derdelanders met een niet-permanent verblijf in Oekraïne geen recht hebben op het statuut 'tijdelijke bescherming'. De in het artikel weergegeven voorbeelden hebben duidelijk betrekking op derdelanders met permanent verblijf die niet veilig en duurzaam kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. De situatie van verzoekers is dus niet vergelijkbaar met de aangehaalde voorbeelden. Het feit dat verzoekster van Oekraïense origine is, doet hieraan geen afbreuk: zij heeft de Russische nationaliteit en zij toont niet aan dat zij een permanent verblijfsrecht had in Oekraïne. Alleen al om die reden is de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers menen dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, Rusland, en hoe dan ook niet naar Oekraïne, en dat Rusland geen veilige omgeving kan bieden voor hun kinderen, staat het hen vrij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Waar zij, onder verwijzing naar de mededeling van de Europese Commissie, stellen dat verweerder de doorverwijzing naar de asielprocedure uitdrukkelijk had moeten opnemen in de bestreden beslissingen, tonen zij hun belang niet aan: verzoekers, die worden bijgestaan door een raadsman geven in hun verzoekschrift zelf te kennen dat zij weten dat het indienen van een VIB mogelijk is.

Verzoekers voeren eveneens een schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van de beginselen van het internationaal en Unierecht inzake non-discriminatie, aangezien *"bepaalde aanvragen tot tijdelijke bescherming wél op basis van de criteria van de richtlijn onderzocht worden en andere aanvragen niet"*. De Raad stelt vast dat verzoekers' aanvragen weldegelijk zijn onderzocht op basis van de criteria vastgelegd in het Uitvoeringsbesluit van de Richtlijn, maar dat is vastgesteld dat niet aan deze criteria is voldaan. Verzoekers tonen niet aan dat andere aanvragers die zich in dezelfde situatie bevinden wél tijdelijke bescherming zouden krijgen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel ligt dus niet voor.

Verder menen verzoekers dat de motivering in de bestreden beslissingen slechts een stijl- en standaardformule is dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de motieven weergeven waarom de machtiging tot verblijf wordt geweigerd en hierbij een beoordeling maakt van de door verzoekers voorgelegde documenten en van verzoekers' situatie, met name Russische onderdanen die beschikken over een tijdelijke verblijfsvergunning in Oekraïne en vandaaruit zijn gevlucht.

Waar verzoekers nog stellen dat werd nagelaten om hun specifieke kwetsbaarheid afdoende in rekening te brengen, specificeren zij niet met welke elementen van specifieke kwetsbaarheid geen rekening zou zijn gehouden. In de mate dat zij zouden alluderen op de kinderen in het gezin, stelt de Raad vast dat zij verweerder verwijten het belang van de kinderen niet in overweging te hebben genomen en er niet over te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zij betogen dat uit de mededeling van de Europese Commissie blijkt dat aan alle kinderen die het conflict zijn ontvlucht volledige bescherming en een snelle toegang tot hun specifieke rechten moet worden geboden en dat uit artikel 22bis, lid 4 van de Grondwet blijkt dat bij alle maatregelen en beslissingen die worden genomen het belang van het kind voorop moet staan. Zij wijzen op het feit dat de kinderen er alle belang bij hebben om in een veilige omgeving op te groeien en dat Rusland die veilige omgeving niet kan bieden, omdat ze er als de kinderen van Oekraïners zouden beschouwd worden, omdat ze het land en zijn gebruiken niet kennen, omdat ze er geen vrienden hebben en omdat ze niet kunnen spreken over de traumatische gebeurtenissen in Oekraïne door de strenge Russische wetgeving.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat met de belangen van de kinderen rekening moet worden gehouden op zich niet impliceert dat aan het gezin, dat niet voldoet aan de criteria van het Uitvoeringsbesluit, ipso facto het statuut van tijdelijk beschermde moet worden verleend. Verzoekers' betoog over het belang van de kinderen richt zich enkel op de situatie bij een terugkeer naar Rusland, en zoals reeds gesteld staat het hen vrij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De eenheid van het gezin wordt gevrijwaard en de bestreden beslissingen bevatten verder geen verwijderingsmaatregel. Verzoekers tonen niet aan dat ten onrechte niet is gemotiveerd over het belang van de kinderen.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat verweerder onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of anderszins ondeugdelijk heeft gehandeld, en evenmin dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Het derde middel is *"genomen uit de schending van individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht"* en luidt als volgt:

"DOORDAT, het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt: "1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

Dit recht behelst met name: - het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, - het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, - de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden." De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel. Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- a) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht;*
- b) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu verzoekers niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen tot weigering van machtiging tot verblijf. Indien de verzoekers wel de mogelijkheid hadden gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Het recht om gehoord te worden veronderstelt eveneens dat verwerende partij bij het nemen van de maatregel rekening houdt met de naar voren gebrachte elementen, en dat ook opneemt in de motivering. Doet ze dit niet, dan schendt ze de materiële en formele motiveringsplicht

Het middel is gegrond."

2.2.2. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 3 februari 2016, nr. 233.719).

De Raad stelt echter vast dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het Uitvoeringsbesluit hebben ingediend op 8 juli 2022 en daarbij documenten hebben voorgelegd. Aan de hand hiervan werd verzoekers' situatie getoetst aan de criteria van het Uitvoeringsbesluit. Hieruit blijkt dat zij de mogelijkheid hebben gehad om hun standpunt kenbaar te maken aan verweerder. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekers nalaten om te specificeren welke individuele elementen dan wel tot een andere beslissing konden leiden. In de mate dat zij zouden alluderen op wat in het eerste en tweede middel werd aangebracht, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit de beoordeling van deze middelen niet blijkt dat verweerder elementen zou hebben veronachtzaamd of niet deugdelijk zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissingen.

2.2.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS